

За пръвъ пътъ Николайчо или Кайчо, както го наричаха по-галено, остана самичъкъ вкъщи. Майка му на излизане пакъ го покани: „Хайде, момченцето ми, нѣма ли да дойдешъ съ мене?“ Но Кайчо поклати отрицателно глава. Облегнатъ на прозореца, той наблюдаваше нѣщо. На площада, точно предъ тѣхната къща, обграждаха циркъ. Довечера ще има представление. Но това не бѣше най-интересното. Въ колата, подъ чергилото се отчертаваше на слънце една дребна почти човѣшка фигура. Дългитѣ ръце драхъха по платното. Изведнажъ тя напипа една дупчица, разшири я съ дветѣ си ръце, колкото да може да провере главата си презъ нея, и Кайчо видѣ едно смѣшно старешко лице да се върти насамъ-натамъ.

— Това е маймунката Зизи, дето ми разправя тая заранъ

татко, — помисли момченцето и му стана тѣй весело, че започна да се смѣе съ гласъ.

Този искренъ детски смѣхъ привлече вниманието на маймунката! Тя не можа да се стѣрпи повече подъ чергилото, изтегли половината си тѣло навънъ, скочи пѣргаво на земята и, докато разбере Кайчо какво става съ нея, изгуби се отъ очитѣ му.

Следъ малко нѣкой почука съвсемъ бавно на вратата: Чукъ... чукъ... чукъ... Кайчо обърна глава. Пакъ се почука.

— Кой е? — попита момченцето и се затича къмъ вратата. Тѣй чукаше само малкиятъ Вѣнцеславъ или както го наричаха Вѣнцо, момченцето отъ съседната къща, другарче на Кайча. Затова той побърза да му отвори.

Но изведнажъ се дръпна уплашено. Предъ вратата стоеше маймунката. Тя бѣ сложила